

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 19. 4. 2005
KRAJSKÝ SOUD BRNO
dne 27. 7. 2005 LV

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců Mgr. Bc. Radovana Havelce a Mgr. Milana Procházky v právní věci žalobkyně **Komory veterinárních lékařů**, se sídlem v Brně, se sídlem Palackého 1-3, zast. JUDr. Jaroslavem Klimešem, advokátem se sídlem v Olomouci, Palackého 11, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, právně zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný účastník nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 22.9.2003 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2003, č.j. R1/2001-A. Tímto rozhodnutím bylo ve smyslu ust. § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.12.2000, č.j. S70/00-2018/00-220.

Posledně zmiňovaným rozhodnutím bylo vysloveno, že žalobkyně tím, že klub posuzovatelů DKK a DKL, jako její specializovaný orgán v oboru ortopedie, stanovil pro jednotlivé posuzovatele minimální cenu za posouzení RTG snímku kyčelních kloubů na DKK psů, a tím porušila ust. § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že stanovení této minimální ceny je zakázanou a neplatnou dohodou, která vede k narušení hospodářské soutěže na trhu posuzování RTG snímků DKK psů v České republice. Za porušení zákona

byla žalobkyni podle ust. § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 zákona uložena ve druhé výrokové části pokuta ve výši 200.000,- Kč. Ve třetí výrokové části pak byla žalobkyni uložena povinnost k nápravě, a to vhodným a účinným způsobem informovat všechny členy klubu posuzovatelů DKK a DKL a rovněž všechny chovatelské kluby o správním řízení č. S70/00 o rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a navrhnout chovatelským klubům možnost uzavření nových posuzovatelských smluv, jimiž by posuzovatelské ceny byly dohodnuty na základě svobodného rozhodnutí obou smluvních stran, a byla rovněž stanovena přiměřená lhůta k jejímu splnění.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas rozklad. Tento rozklad odůvodnila tím, že jejím jednáním nebyla porušena svoboda soutěže na relevantním trhu daných služeb a nebyla omezena možnost svobodné volby chovatele vybrat si posuzovatele, který mu bude nejlépe vyhovovat a s tímto si pak sjednat cenu za poskytovanou službu. Dále namítla, že žalovaný při svém rozhodování vůbec nepřihlédl k námitce žalobce, že částka 350,- Kč odpovídá minimálním vykalkulovaným nákladům za posouzení DKK a nezahrnuje cenu za odborný veterinární úkon, tj. odborné posouzení snímku včetně písemné zprávy, která je pak stanovena dohodou smluvních stran. Po celkovém přezkoumání věci podle § 59 odst. 1 správního řádu, pak předseda úřadu, ve shodě se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že stanovení minimální ceny za posouzení RTG snímků kyčelních kloubů na RTG psů ze strany žalobce, resp. její organizační složky klubu posuzovatelů DKK a DKL je zakázané a neplatné určení minimální ceny ve smyslu ust. § 3 odst. 1, ve spojení s ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona, které vedlo k narušení soutěže na relevantním trhu posouzení RTG snímků na DKK psů. První výrokovou část deklarující toto porušení předseda úřadu pro ochranu hospodářské soutěže však podle ust. § 59 odst. 2 správního řádu změnil, neboť tato část výroku jako porušení zákona deklaruje dohodu, když skutková podstata porušení ust. § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže spočívá v daném případě v rozhodnutí sdružení podnikatelů, jak ostatně vyplývá z odůvodnění napadené rozhodnutí. Tuto první výrokovou část předseda úřadu zpřesnil o odkaz na jednání klubu dne 18.6.1999, na němž klub opět deklaroval dohodu o minimální ceně ze dne 19.12.1998. Dále žalovaný, tedy předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže změnil třetí výrokovou část a žalobkyni stanovil povinnost zrušit zmíněné rozhodnutí klubu posuzovatelů DKK a DKL o stanovení minimální ceny za posouzení RTG snímků kyčelních kloubů na DKK psů ve výši 350,- Kč uvedená v zápise ze schůze ze dne 19.12.1998 a opakovaně ze dne 18.6.1999 a o zrušení informovat členy komory, tedy žalobkyni. Za stavu, kdy po přezkoumání napadeného rozhodnutí předseda úřadu, dospěl k závěru, že žalobkyně shora popsáním způsobem porušila zákon o ochraně hospodářské soutěže a po vzetí v úvahu všech polehčujících okolností na straně žalobkyně, předseda úřadu neshledal důvody, aby pokutu uloženou ve výši 200.000,- Kč snížil, popřípadě zrušil.

Žalobkyně se poté žalobou u Vrchního soudu v Olomouci domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12.9.2001, č.j. R1/2001 a vrácení věci k dalšímu řízení. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 28.11.2002, č.j. 2 A 5/2005-41 zrušil rozhodnutí předsedy úřadu, tedy žalovaného, ze dne 12.9.2001, č.j. R1/2001 pouze v bodě 2. výroku, jímž byla žalobci za porušení zákona uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč, a ve zbytku žalobu zamítl. Zrušení výroku o uložení pokuty soud odůvodnil tím, že nemohl aprobovat závěr o konkrétní výši pokuty, protože neměl žádný podklad k tomu, aby směl uzavřít, že nebyl porušen princip proporcionality a nebylo tedy zřejmé, nakolik pokuta 200.000,- Kč zasáhne žalobkyni, která má příjmy pouze ze členských příspěvků a zda jej existenčně nehrozí.

Žalovaný vyzval dne 4.2.2003 žalobkyni v rámci řízení o rozkladu, aby mu žalovaná předložila další informace a podklady a stanovil jí lhůtu do 28.2.2003. S ohledem na uskutečňované personální změny a sekretariátu žalobkyně, konkrétně na pozici účetní a ekonom, požádala žalobkyně telefonicky žalovaného o prodloužení lhůty k předložení požadovaných informací. Přípisem ze dne 29.5.2003 požádal opětovně žalovaný žalobkyni, aby mu byly zaslány požadované informace. Tuto svoji písemnou výzvu pak zopakoval žalovaný následně žádostí označenou jako urgence ze dne 4.6.2003. Na tuto výzvu pak reagovala žalobkyně dopisem ze dne 12.6.2003, doručením žalovanému dne 13.6.2003, ve kterém předkládá část požadovaných informací, zejména výkaz zisků a ztrát za rok 2001 a rozvahu k 31.12.2001. Pokud se týká informací k roku 2002 sdělila žalobkyně žalovanému, že tyto postoupí žalovanému až po podání daňového přiznání k 31.6.2003, což pak následně učinila podáním ze dne 2.7.2003, tj. předložila v příloze výkaz zisků a ztrát za rok 2002 a rozvahu za rok 2002.

V dalším řízení o rozkladu žalovaný svým rozhodnutím pod č.j. R1/2001-A ze dne 21.7.2003, doručeným žalobkyni dne 25.7.2003, rozhodl, že částka 200.000,- Kč žalobkyni žádným způsobem existenčně neohrozí ani výrazně nenaruší její chod ani plnění jejích úkolů jako samosprávné stavovské organizace, které žalobkyni ukládá zákon. Toto rozhodnutí žalovaný podložil vyžádanými údaji, tedy přehledem hospodaření žalobkyně, a závěrem shledal uložení pokuty v částce 200.000,- Kč jako přiměřené a svou povahou jako preventivní opatření. V rámci správního řízení tedy pokutu ve výši 200.000,- Kč uloženou žalobkyni potvrdil, když dle názoru žalovaného důvody pro uložení pokuty nadále trvají. Žalobkyně pak následně po doručení tohoto rozhodnutí pokutu ve výši 200.000,- Kč na účet žalovaného zaplatila, jak to vyplývá z výpisu z účtu žalovaného ze dne 30.7.2003.

Žalobkyně v žalobě navrhl, aby rozhodnutí o uložení pokuty bylo zrušeno, případně aby její výše byla snížena na částku, odpovídající významu a rozsahu spáchaného správního deliktu. Nezákonnost postupu správního orgánu při uložení pokuty spatřuje žalobkyně v tom, že svým rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt žalovaný překročil meze svého správního uvážení, zákonem dovolené. Žalobkyně má za to, že žalovaný překročil tyto meze v tom směru, a že poté, kdy mu byly předloženy veškeré požadované ekonomické údaje, nevezal v úvahu skutečnost, že komora je samosprávnou stavovskou organizací, sdružující veterinární lékaře, není podnikatelským subjektem a v podstatě hospodář s vyrovnaným rozpočtem. Uložení takovéto pokuty s ohledem na předložené ekonomické výsledky žalobkyně je ve svém důsledku pro žalobkyni ve zcela neproporcionální, tedy nepřiměřené výši, a to i s ohledem na skutečnost, že žalovaný tentýž den vydal pod č.j. S74/03 jiné rozhodnutí, ve kterém uložil žalobkyni rovněž další pokutu ve výši 200.000,- Kč. Žalovaný při stanovení výše pokuty vycházel především ze stavu finančních prostředků na účtu žalobkyně, když nebyly zjištěny žádné dlouhodobé závazky, bankovní výpomoci ani půjčky. Žalovaný však při hodnocení důkazů nijak nepřihlédl ke skutečnosti dosaženého hospodářského výsledku za rok 2002 po zdanění, který činil 1.183.000,- Kč. Uvedené finanční prostředky jsou dlouhodobou finanční rezervou žalobkyně, potřebnou především pro financování dlouhodobých sociálních a vzdělávacích programů členů žalobkyně. Tyto finanční zdroje si žalobkyně za celou dobu svého působení ušetřila svým efektivním hospodařením a racionalizací jednotlivých činností žalobkyně. Z tohoto pohledu má tedy žalobkyně za to, že žalovaný při uložení pokuty vycházel především ze stavu finančních prostředků na účtech a v pokladě žalobkyně, nezabýval se však podrobněji s výjimkou

závazků ve výši 2.991.000,- Kč, dalšími konkrétními, tj. nynějšími a rovněž budoucími potřebami financování roku 2003.

Z rozhodnutí prvostupňového orgánu vyplývá, že ve výroku č. 2 za porušení ust. § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 495/1992 Sb., a zákona č. 286/1993 Sb., se Komoře veterinárních lékařů ČR ukládá, v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 téhož zákona pokuta ve výši 200.000,- Kč, s tím, že tato pokuta je splatná od 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet prvostupňového správního orgánu. Pokud jde o odůvodnění výše pokuty uvedl, že v § 14 odst. 4 zákona je úřad oprávněn za porušení povinností uvedených v tomto zákoně uložit soutěžitelům pokutu až do výše 10.000.000,- Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu za poslední ukončený kalendářní rok. V tomto případě se však vzhledem k tomu, že účastník řízení je profesním sdružením se výši obratu nepodařilo spolehlivě zjistit. Úřad při určení konkrétní výše pokuty za porušení § 3 odst. 1 zákona použil správní uvážení, přičemž přihlédl k dalším kritériím a zásadám. Dospěl k závěru, že se jedná o závažné porušení zákona, neboť jde o rozhodnutí sdružení podnikatelů, jehož důsledkem je omezení cenové konkurence na relevantním trhu. Je třeba poznamenat, že rozhodnutí ne mohlo, ale skutečně narušilo hospodářskou soutěž a v souvislosti s tímto narušením byli postiženi chovatelé tím, že nemají možnost výběru posuzovatele na základě kritéria ceny poskytované služby. Při stanovení pokuty vzal úřad v úvahu také délku porušování zákona účastníkem řízení, neboť doba delší než jeden rok je obdobím dlouhým a bez zásahu úřadu by stanovení ceny platilo i nadále. Výše pokuty byla stanovena rovněž s ohledem na postavení účastníka řízení na trhu, které je možno označit jako monopolní, neboť klub posuzovatel DKK a DKL je jediným oficiálním subjektem působícím na trhu posuzování DKK v České republice.

Žalobou napadeným rozhodnutím odvolací orgán změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku č. 1 a č. 3 a pokud jde o výrok č. 2 tedy ohledně pokuty ve výši 200.000,- Kč a její splatnosti, tento výrok potvrdil. Ve svém odůvodnění k výši uložené pokuty a její splatnosti uvedl, že za stavu, kdy po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že účastník řízení shora popsáním způsobem porušil zákon o ochraně hospodářské soutěže a po zjištění, že úřad při rozhodování o sankci za porušení zákona vzal v úvahu všechny polehčující okolnosti na straně účastníka řízení, neshledal důvody, aby pokutu uloženou ve výši 200.000,- Kč snížil, popřípadě zrušil. Proto návrhu účastníka řízení na zrušení napadeného rozhodnutí nevyhověl a napadené rozhodnutí v bodu 2. o uložení pokuty za porušení zákona potvrdil.

Na základě žaloby podané u Krajského soudu v Brně dne 2.11.2001, postoupené Vrchnímu soudu v Olomouci dne 20.1.2002, kde se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12.9.2001, č.j. R1/2001 rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 28.11.2002, č.j. 2 A 5/2005-41 tak, že rozhodnutí žalovaného v bodě 2. výrokové části zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení ve zbytku žalobu zamítl, s tím, že nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o zrušení výrokové části bodu 2 napadeného rozhodnutí žalovaného soud v odůvodnění uvedl, že je pravdou, že žalovaný pečlivě uvedl právní rámec, v němž se lze při úvaze o hranicích pokuty pohybovat. Zdůvodnil závažnost porušení zákona, ale i polehčující okolnosti. Přesto soud nemohl aprobovat závěr o konkrétní výši pokuty, protože neměl žádný podklad k tomu, aby směl uzavřít, že nebude porušen princip proporcionality. Není totiž zřejmé, nakolik částka 200.000,- Kč zasáhne žalobkyni, která má příjmy, jak vyplynulo ze spisu, v podstatě ze členských příspěvků. Bude třeba se zabývat rámcově hospodařením žalobkyně, aby bylo zřejmé, že částka 200.000,- Kč jí existenčně neohrozí nebo nenaruší

výrazně její chod, tudíž i úkony, které má ze zákona plnit. Pokud by tomu tak skutečně mělo být, bylo by namíste výši pokuty úměrně snížit.

Na základě citovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci žalovaný tedy znovu rozhodl o zrušení bodu 2 výrokové části napadeného rozhodnutí, tedy o uložení pokutě tak, že rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.12.2000, č.j. S70/00-2018/00-220 znovu potvrdil, po vyžádání potřebných podkladů od žalobkyně pro rozhodnutí o výši pokuty. V tomto rozhodnutí žalovaného ze dne 21.7.2003, č.j. R1/2001-A uvedl v odůvodnění žalovaný, že v novém řízení o rozkladu podle ust. § 59 odst. 1 správního řádu znovu přezkoumal rozhodnutí úřadu shora citované v části týkající se výše a odůvodnění pokuty uložené účastníku řízení za prokázané porušení zákona, přičemž vycházel z právního názoru soudu, kterým je úřad podle ust. § 250j odst. 3 o.s.ř. vázán. V tomto směru bylo doplněno dokazování, když požádal účastníka řízení o předložení dalších relevantních podkladů. K žádosti byla zaslána zejména rozvaha a výkaz zisků a ztrát Komory k 31.12.2002 a rovněž rozvaha a výkaz zisků a ztrát za předchozí rok 1999. V toto souvislosti poukazuje na to, že podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky, tvoří příjmy komory členské příspěvky, dotace, pokuty, dary a jiné příjmy. Z účastníkem předložených účetních podkladů vyplynulo, že největšími příjmy komory jsou členské příspěvky, které za rok 2002 činily 7.933.000,- Kč. Předpokládané příjmy z příspěvků v roce 2003 představují 8.473.000,- Kč. Dalšími příjmy jsou příjmy ze vzdělávacích akcí či reklam. Z rozvahy k 21.12.2002 vyplývá, že komora měla k tomuto datu na účtech a v pokladně 8.089.000,- Kč finančních prostředků. Tyto finanční prostředky byly kryty z vlastních z vlastních zdrojů ve výši 8.494.000,- Kč (tzn. že nepochází z úvěru, půjček apod.). K témuž datu dle předložené rozvahy měla komora závazky ve výši 2.991.000,- Kč. Z těchto údajů lze dovodit, že k 31.12.2002, pokud by byly zaplacený shora uvedené závazky, měla by komora k dispozici 5.098.000,- Kč finančních prostředků na účtech a v pokladně. Ve vztahu k této částce nelze mít za to, že by vyměřená pokuta ve výši 200.000,- Kč mohla existenci komory a plnění jejích úkolů ze zákona ohrozit. Pokud jde o údaje z účetních dokladů za předchozí roky, pak vycházejí v zásadě z obdobných poměrů. O novém přezkoumání této věci v intencích rozsudku soudu konstatoval, že částka 200.000,- Kč účastníka řízení existenčně neohrozí, ani výrazně neohrozí její chod, a tím i plnění úkolů ze zákona. Měl za to, že pokuta v uvedené výši není s ohledem na výsledky hospodaření účastníka nijak likvidační, vytýkanému jednání je přiměřená. V rámci zákonného rozmezí možností pro uložení sankcí jde o pokutu, která zohledňuje předně funkci preventivní a nikoliv represivní.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci ze dne 3.2.2004 uvedl k uvedeným námitkám žalobě, že poté co Vrchní soud v Olomouci rozhodnutím ze dne 28.11.2002, č.j. 2 A 5/2002-41 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 12.9.2001, č.j. R1/2001 v bodě 2. výroku a v tomto rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, byla žalovaným znovu přezkoumána žalobkyni uložená sankce, pokud jde o její výši ve vztahu k důvodům jejího vyměření. Žalovaný se přitom zabýval zejména otázkou, zda uložení sankce a její výše existenčně neohrozí žalobkyni, či nenaruší její chod a realizaci práv a povinností vyplývajících pro žalobkyni ze zákona č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky, v platném znění, tak jak to výslovně stanovil Vrchní soud v Olomouci, ve svém shora uvedeném rozhodnutí. V tomto směru proto žalovaný dále doplnil dokazování. K žádosti žalovaného, žalobkyně předložila relevantní podklady, a to rozvahu a výkaz zisků a ztrát k 31.12.2002 a rovněž rozvahu a výkaz a ztrát za předchozí léta počínaje rokem 1999. Jak již žalovaný podrobně uvedl v odůvodnění žalobou napadeným rozhodnutím, z předložených

účetních podkladů vyplynulo, že největšími příjmy žalobkyně jsou členské příspěvky, které za rok 2002 činily 7.933.000,- Kč. Předpokládané příjmy z příspěvků za rok 2003 představují 8.470.000,- Kč, dalšími příjmy jsou příjmy ze vzdělávacích akcí či reklam. Z rozvahy k 21.12.2002 vyplynulo, že žalobkyně měla k tomuto datu na účtech a v pokladně 8.089.000,- Kč. Tyto finanční prostředky byly kryty z vlastních zdrojů ve výši 8.494.000,- Kč, tzn. že nepochází z úvěru, z půjček a podobně. K témuž datu dle předložené rozvahy měla žalobkyně závazky ve výši 2.991.000,- Kč. Z těchto údajů lze dovodit, že k 31.12.2002, pokud by byly zaplacený shora uvedené závazky, by měla žalobkyně k dispozici 5.098.000,- Kč finančních prostředků na účtech a v pokladě. Žalovaný odůvodněně posoudil, že ve vztahu k částce 200.000,- Kč nelze mít za to, že by vyměřená pokuta mohla existenci žalobkyně a plnění jejího úkolu ze zákona ohrozit, zejména když údaje z účetních dokladů za předchozí roky vycházejí v zásadě z obdobných poměrů (v roce 2001 žalobkyně rovněž dosáhla kladného hospodářského výsledku, který po zdanění činil k 31.12.2001 výnos 710.000,- Kč). Pokud jde o žalobcem namítané uložení další pokuty žalovaným v jiném správním řízení, žalovaný konstatuje, že řízení č. S74/03 vedené ve věci možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže tím, že žalobkyně schválila ust. § 11 odst. 6 profesního řádu žalobkyně, bylo dne 21.7.2003 skutečně vydáno v prvním stupni řízení rozhodnutí č.j. S74/03-36/00/03-ORP, kterým byla žalobkyni za porušení zákona uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč. Žalovaný zdůrazňuje, že věc se nachází ve fázi řízení o rozkladu, přičemž druhostupňové rozhodnutí ve věci nebylo vydáno. Jedná se tedy o doposud nepravomocnou pokutu uloženou za možné porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže přijetím zakázaného a neplatného rozhodnutí sdružení soutěžitelů, které vedlo k narušení hospodářské soutěže na trhu poskytování veterinárních léčebných a preventivních činností. Žalobkyně se nemůže liberovat od uložení pokuty v tomto řízení poukazem na sankci jí vyměřenou dosud nepravomocným rozhodnutím žalovaného v jiném správním řízení vedeném žalovaným. Tento argument není ani důvodem pro snížení sankce, jinými důvody neopodstatněné. Přisvědčením tvrzením žalobkyně by naopak byl popřen preventivní a represivní charakter funkce pokuty ukládané za mu prokázané porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže. Argumenty žalobkyně, že v podstatě hospodáří s vyrovnaným rozpočtem a že finanční prostředky jsou dlouhodobou finanční rezervou žalobkyně, nejsou důvody, které by ospravedlňovaly její jednání, jež by bylo ve správním řízení shledáno porušením zákona o ochraně hospodářské soutěže, jak soud aproboval. Pokud jde o namítanou neproporcionálnost uložené pokuty, žalobkyně nepředložila jakýkoli důkaz osvědčující její tvrzení. V souvislosti s vyměřenou výší pokuty a předpokládanými příjmy z příspěvků v roce 2003, jak bylo uvedeno shora, proto žalovaný neshledává námitky žalobkyně relevantními. Své procesní stanovisko žalovaný uzavřel tím, že vzhledem k tomu, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci nenavrhuje další důkazy k vyvrácení žalobních námitek, neboť tyto důkazy byly provedeny ve správním řízení, přičemž odkazy na ně jsou součástí napadeného rozhodnutí i tohoto vyjádření k žalobě, a proto navrhuje, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl v souladu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu vztahujícího se k řízení v této věci před správními orgány obou stupňů. Bylo zjištěno, že součástí tohoto spisového materiálu jsou i podklady předložené žalobkyní na základě kterých žalovaný rozhodl o předmětné pokutě dne 21.7.2003.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s. a § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci bylo nařízeno jednání, neboť žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Žaloba není důvodná.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně vznáší pouze jednu žalobní námitku, a to že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný překročil meze správního uvážení zákonem dovolené v tom směru, že poté, kdy mu byly předloženy veškeré požadované ekonomické údaje, nevezal v úvahu skutečnost, že komora, tedy žalobkyně je samosprávnou stavovskou organizací, sdružující veterinární lékaře, není podnikatelským subjektem a v podstatně hospodaří s vyrovnaným rozpočtem. Uložení takovéto pokuty je s ohledem na předložené hospodářské výsledky žalobkyně ve svém důsledku pro žalobkyni ve zcela neproporcionální, tedy nepřiměřené výši, a to i s ohledem na skutečnost, že žalovaný tentýž den vydal pod č.j. S74/03 jiné rozhodnutí, ve kterém uložil žalobkyni další pokutu ve výši 200.000,- Kč. Rovněž žalovaný při hodnocení důkazů nijak nepřihlédl ke skutečnosti dosaženého hospodářského výsledku za rok 2002 po zdanění, který činil 1.183.000,- Kč.

Soud tedy posuzoval, zda žalovaný při rozhodování o předmětné pokutě postupoval nezákonně v tom směru, že překročil meze správního uvážení zákonem dovolené. Je nepochybné, že žalovaný postupoval zcela v souladu se závazným právním názorem Vrchního soudu v Olomouci, kterým mu bylo uloženo, zabývat se rámcově hospodařením žalobkyně, aby bylo zřejmé, že částka 200.000,- Kč jí existenčně neohrozí nebo nenaruší výrazně její chod, tudíž i úkony, které má ze zákona plnit. V souladu s tímto rozhodnutím vyzval žalobkyni k předložení relevantních podkladů které se týkají hospodaření žalobkyně. Žalobkyně po opakovaných výzvách předložila relevantní podklady na základě kterých žalovaný znovu rozhodl o uložení pokutě. Žalovaný tedy rozhodl na základě relevantních podkladů, které předložila žalobkyně, jak již bylo uvedeno zcela v souladu se závazným právním názorem Vrchního soudu v Olomouci a nebylo prokázáno, že by uvedená pokuta uložena žalobkyni byla neproporcionální naopak, žalobkyně nepředložila žádný důkaz osvědčující toto tvrzení. Je nutné také přisvědčit žalovanému, že uložení další pokuty žalovaným v jiném správním řízení není důvodem pro liberalizaci této předmětné pokuty, která se vztahuje k jinému řízení. Dále je také nepochybné, že uložení pokuty má preventivní i represivní charakter za prokázané porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže. Je třeba také uvést, že v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které právní norma nepředpokládá, ale které správní orgán svým uvážením uzná za potřebné pro volbu svého rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo v mezích a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné, nebo přímo opačné závěry. Soud má za to, že v tomto případě správní uvážení žalovaného nevybočilo z mezích a hledisek stanovených zákonem, také je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. V tomto případě tedy není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. V tomto případě žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a také v souladu se závazným právním názorem Vrchního soudu v Olomouci a bylo tedy zjištěno, že rozhodnutí není nezákonné a proto byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

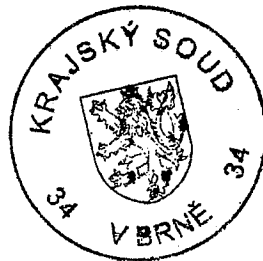
O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., dle kterého, jsou-li proto důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Z tohoto důvodu soud neaplikoval obecné pravidlo vyplývající z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný v tomto řízení byl zastoupen advokátkou, která požadovala náhradu nákladů řízení za právní zastoupení. Soud má za to, že žalovaný je takovým správním orgánem, který má dostatek odborného aparátu na to, aby byl schopen obhájit své rozhodnutí v řízení před soudem. Koneckonců je nutné podotknout, že i samotné rozsáhlé vyjádření ve věci podal žalovaný sám bez právního zastoupení. Soud má tedy za to, že v tomto případě se nejedná o účelně vynaložené náklady řízení ve věci, a přestože byl žalovaný ve věci úspěšný, nebylo mu přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.1.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Hladíková

Blanka Hladíková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu